

فگاری، مراد خان، فرزند تیمورخان / تمرخان. (س
دهم ق)، شاعر، متخلص به فگاری. در زمان شاه
طهماسب صفوی (۹۳۰-۹۸۴ ق) می‌زیست و از اعیان
دربار وی به شمار می‌رفت. او سرکرده طبقة سلطان
حیدریان در دربار صفویه بود. به گفته صادقی کتابدار وی
در جوانی به علت پاره‌ای از اعمال نامناسب به چشم زخم
عجیبی دچار شد، و به آورده مؤلف «تاریخ نظم و نثر» در
زمان شاه اسماعیل دوم (۹۸۴-۹۸۵ ق) به دست پیره
محمدخان کورگردید. فگاری به فارسی و ترکی شعر
می‌سرود و در انواع آن مهارت داشت.

تاریخ نظم و نثر (۴۹۵)، الذریعه (۸۴۲ / ۹)، مجمع
الخواص (۳۰-۳۱).